

Retalls de la vida.

A l'Albert

Ma. Victòria Jané

No coneixia l'Albert però sí els seus pares i avis. I no per no conèixer-lo he sentit menys dolor per la seva mort.

Sóc mare i àvia i només el sol fet de pensar que em poguessin donar una trista notícia com aquesta, em traspallo tota jo: el meu jo de mare, el meu jo d'àvia, el meu jo de persona.

Que dur que ha de ser rebre una notícia d'aquestes. Penso que si jo he quedat tan afectada per aquesta mort, com estan els seus sers estimats per la seva pèrdua?

Posem tantes il·lusions en els nostres fills! Tota la nostra vida, inconscientment, gira al seu voltant: de nadons perquè sense les nostres atencions no sabrien subsistir. Amb quina il·lusió vivim els seus primers passos, les primeres dentetes, els seus primers sons, el pa-pa-pa o el ma-ma-ma, les seves carícies, el nostre amor que brolla de dintre sense adonar-en i sense esperar res a canvi. I a mesura que van creixent els eduques perquè siguin persones sanes, responsables, afectives, respectuoses, que tinguin uns valors per la vida i que sàpiguen lluitar per ells. Que sàpiguen tirar endavant, perquè també costa.

I els ajudes materialment, en tot el que pots, perquè per

molts valors que els ensenyem de la vida, la part material també compta. I estem al seu costat tant si riuen com si ploren. I estem contents o tristos segons com estan ells. Els seus contratemps són els nostres. Si els han anat malament uns exàmens, sembla que ens hagin anat malament a nosaltres. El seu futur és el nostre. Però quan aquest futur es para, es trenca. Què passa dintre nostre? Quins sentiments sorgeixen en el nostre interior? Dolor? Ràbia? Conformitat? Impotència? Buidor? Rancor? Epatia? Esperança? Una mica de cada una? Res?

Quantes preguntes. Millor no haver de saber, ni tenir que experimentar aquesta situació a la meua pell. Jo personalment n'he tingut ben bé prou de ser una persona més, de les que n'estic segura, en el dia d'avui han estat acompanyant a la família i hem sentit el dolor de la pèrdua de l'Albert. I potser una mica, només una mica, hem pogut comprendre el gran dolor que els seus familiars sentien. Per això dic només una mica perquè no sé, perquè no crec, que aquest dolor es pugui arribar a comprendre.

Déu faci que no hagi d'arribar mai a fer-ho.

Per què no s'hi pot fer un "camp de futbol" al solar de Can Colet

Cinto Falguera. Regidor d'esports de l'Ajuntament de La Roca del Vallès

En resposta a cinc joves de Can Colet, al seu escrit "Adéu al camp de futbol"

El passat mes de juliol, en el número 139 d'aquesta revista s'hi va publicar un escrit on manifestàveu una gran indignació pel fet que l'Ajuntament no havia atès la vostra petició d'instal·lar una xarxa protectora a un "camp de futbol" que s'havia improvisat en un solar de Can Colet.

Voldria aclarir-vos la situació ja que em sembla que tot ha estat fruit d'una mala informació.

Parleu d'un camp de futbol que, en realitat, mai ha existit com a tal: l'Associació de Veïns de Can Colet es va adreçar a l'anterior Consistori per a demanar una zona d'esbarjo que es va improvisar en un solar, bo i col·locant-hi un parell de porteries. Durant el "pica-pica" de la passada festa del barri, al qual vam assistir perquè hi vàrem ser convidats per alguns socis, us vàreu adreçar a nosaltres per demanar-nos que l'Ajuntament instal·lés una xarxa protectora per tal d'evitar que les pilotes entressin en una casa veïna.

Com tenim per norma amb totes les demandes que es reben a l'Ajuntament, vàrem procurar atendre-la amb interès, intentant seguir al màxim la normativa vigent, i en cap cas hi va haver l'ànim de treure'ns de sobre cap persona ni eludir responsabilitats. Conseqüentment, doncs, vàrem encarregar un estudi tècnic, que va ser desfavorable a aquesta petició, per diverses raons. En primer lloc, el solar esmentat té la qualificació de zona verda, i en una zona verda no s'hi potemplaçar uns instal·lació esportiva com és un camp de futbol. En segon lloc, hi ha el perill que poden suposar els gossos de la casa veïna. Finalment, cal

remarcar que les porteries (que van ser col·locades per l'anterior Consistori, de pressa i durant els darrers dies de campanya electoral, sense tenir present les necessitats i prioritats del municipi) estaven destinades de feia temps a l'institut de secundària, el qual, us recordo, acull els joves de tot el municipi.

D'altra banda, entenc que, en aquell moment, no us semblés bé l'haver d'esperar l'informe tècnic ja que teníeu la urgència del partit de casats contra solters aquells mateixos dies de festa al barri. Comprenc el vostre neguit al no saber on podríeu jugar el partit, ja que no sabíeu del cert si podríeu disposar de les pistes del "Pic-Pac", on finalment va tenir lloc. En qualsevol cas recordeu que l'alcalde, aleshores, us va oferir el camp de futbol de la Roca i el seu telèfon mòbil per si el necessitàveu i potser així avisar el Sr. conserge del camp municipal que, tot i ésser de vacances, us hauria obert. No hi va haver cap trucada ni resposta per part vostra.

Tot això no vol dir que la regidoria d'esports no trobi bé l'existència d'un espai d'esbarjo per la mainada i joves d'aquest barri, ni en negui la necessitat. Però en tot cas, crec que les coses s'han de fer com cal, valorant les possibilitats i la realitat, i atenant-se a la llei.

És per això, i perquè entrar en polèmica no és la meua intenció ni crec que sigui el vostre desig, que em poso a la vostra disposició per a qualsevol aclariment.